

Adrianna Sztandarska

Urodzona w 1993 roku w Koszalinie. Studentka piątego roku rzeźby na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu. Laureatka nagrody imienia prof. Adolfa Ryszki za wybitne osiągnięcia w roku akademickim 2016/2017. Była uczestniczką pleneru realizowanego w ramach Ogólnopolskiej Płaszczyzny Współpracy Akademickiej w Orońsku. Jej prace prezentowane były na wystawach zbiorowych m.in. w CSW „Znaki Czasu” w Toruniu, Galerii ZAPAP w Toruniu oraz Galerii Forum w Toruniu.

Elżbieta Stolarczyk

Urodzona w 1993 roku w Jaworzynie. Studentka piątego roku krytyki artystycznej na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu. Jej teksty można przeczytać było w internetowym miesięczniku *Menażeria* czy *Głosie Uczelni*.

Akademicka Przestrzeń Sztuki UMK „ANTRESOLA”- Pracownia Witrażu na Wydziale Sztuk Pięknych.

Wystawa zrealizowana jako nagroda w konkursie Artysta Vs. Kurator 2017

Galeria FORUM

Niektórym trudno jest się od przeszłości oderwać, inni starają się od niej odciąć za wszelką cenę. To w niej miały miejsce najlepsze i najgorsze chwile, których doświadczamy. W pamięci nasze umysły magazynują sytuacje istotne i wzbudzające żywe emocje, ale w jej zakamarkach kryją się również sprawy zupełnie błahe. Zdarza się, że tych piewszych chcemy się pozbyć, a te drugie nagle po latach, w niespodziewanym momencie dopraszają się o naszą uwagę.

Chęć zachowania wspomnień o ważnych osobach, miejscach, wydarzeniach i emocjach wydaje się być dla wielu z nas bardzo naturalna. Zbieranie drobnych pamiątek, robienie zdjęć czy pisanie dzienników to najprostsze sposoby służące ocaleniu ich od zapomnienia. Są też tacy, którzy chcą się dzielić tym, co ważne jest dla nich pamiętania piszą listy, maile, wysyłają pocztówki. Jedną z takich osób jest Adrianna Sztandarska wspomnienia i emocje zamyka w rzeźbach. Clepto tego co osobiste, spotyka się w nich często z chłodem wybranego przez nią materiału, który tworząc przestrzenne ramy ma zagwarantować trwałość temu co w swej naturze ulotne. W twórczości pozwala wybrzmieć tworzącym jej życiu, w których odnaleźć można szacunek, podziw i miłość, ale także smutek, tęsknotę i melancholię.

Niedopowiedzenia, nieoczywiste formy rodzą pytania o historię kryjące się za dziełami. Nie ma jednoznacznych odpowiedzi, są domysły, wyobrażenia i własne wspomnienia. Każde skojarzenie może obudzić coś, co wydawało się zapomniane, a za tym co wydobędzie się na powierzchnię pamięci, stoi prawdziwa opowieść. Gips czy parafina zostały nośnikiem podobnym do starannie wypełnionej kartki pocztowej, która pomieścić może jedynie bardzo ogólny zarys wydarzeń. Od nas zależy czy zdawkowa, formalna informacja nam wystarczy, czy też pozwolimy pamięci i wyobraźni na swobodę interpretacji. Każdą pracę na wystawie potraktować warto, jako taką właśnie pocztówkę- odkrytkę, w której polu adresowym wpisaną „Ty”.

Elżbieta Stolarczyk

Medaliony

Kieszenie

Palce